

DCMR Milieudienst Rijnmond
t.a.v. directeur Rosita Thé
Postbus 843,
3100 AV Schiedam

Datum 5 augustus 2025
Onderwerp **Zienswijze ontwerpbeschikking lozing van TFA door Chemours Netherlands B.V.**
DCMR Zaaknummer 2631144
DCMR Verzoeknummer 2024061901246

Geachte mevrouw Thé,

De NMZH maakt ernstig bezwaar tegen het voornemen van Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland om een omgevingsvergunning te verlenen aan Chemours Netherlands B.V. voor het lozen van 10,2 kg per jaar aan trifluorazijnzuur (TFA), een PFAS-achtige stof die zeer persistent en schadelijk is voor milieu en volksgezondheid.

Juridische grondslagen voor afwijzing

De ontwerpbeschikking is strijdig met de minimalisatieverplichting (Bal en OSPAR-verdrag). Chemours loost een stof die erkend is als Zeer Zorgwekkende Stof (ZZS). Op grond van artikel 3.79 van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) geldt voor ZZS een minimalisatieplicht, lozing is alleen toegestaan als deze tot het technisch en economisch haalbare minimum wordt beperkt. Uit opname van alle PFAS-stoffen in de lijst met stoffen voor prioritaire actie van het OSPAR verdrag in 2023 geldt bovendien ook specifiek voor PFAS een minimalisatieplicht. Uit de ontwerpbeschikking blijkt echter dat:

- Chemours geen concrete toepassing van beschikbare nageschakelde technieken verplicht wordt;
- er slechts een onderzoeksplicht geldt, zonder harde implementatie-eis;
- er geen reductietermijn is opgenomen, waardoor uitvoering op de lange baan wordt geschoven.

Dit betekent dat de overheid de minimalisatieplicht feitelijk buiten werking stelt – een handelwijze die juridisch ondeugdelijk is.

Legaliseert achteraf illegale lozingen

Chemours loost vermoedelijk al sinds 2012 zonder geldige vergunning TFA en/of TFPrA. De vergunningaanvraag vormt daarmee een legaliserend traject van illegale praktijken, in strijd met het voorzorgsbeginsel (artikel 3.3 Omgevingswet en artikel 191 VWEU) en het fundamentele bestuursrechtelijke uitgangspunt dat geen handeling zonder vergunning mag plaatsvinden.

Onzorgvuldige belangenafweging

De ontwerpvergunning bevat geen expliciete afweging van de gezondheidsschade, drinkwaterrisico's of milieueffecten van TFA-lozingen. Dat is in strijd met de zorgplicht uit de Omgevingswet én met artikel 2 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), te weten het recht op leven en het recht op

eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, waaronder overeenkomstig jurisprudentie ook het recht op een gezonde leefomgeving valt. In haar advies van 23 juli 2025 heeft het Internationaal Gerechtshof herbevestigd dat het recht op een schoon, gezond en duurzaam leefmilieu een mensenrecht is. Wij vragen ons ernstig af op welke wijze dit is betrokken bij het voornemen om toch tot vergunningverlening te komen.

Inhoudelijke gronden voor afwijzing

Onomkeerbare schade door TFA. TFA is extreem persistent (niet-afbreekbaar) en mobiel. Het verspreidt zich razendsnel via lucht en water en hoopt zich op in ecosystemen en uiteindelijk in mensen. Het RIVM wijst TFA aan als een stof met aanzienlijke risico's voor drinkwaterbronnen, aquatische ecosystemen en de veiligheid van onze voedselproductie.

Cumulatieve belasting en de regio Dordrecht

Onlangs maakte het RIVM wereldkundig dat alle Nederlanders zoveel PFAS ion het bloed hebben, dat de gezondheidkundige grenswaarde wordt overschreden. De regio Dordrecht is al decennialang extra belast door PFAS-uitstoot van Chemours. Onze dagvaarding tegen de Staat toont aan dat deze situatie tot structurele gezondheids- en milieurisico's leidt. Het toestaan van extra lozingen – zelfs "maar" 10,2 kg – druist in tegen het principe van niet-verergeren van milieuschade. Dit is in strijd met artikel 4 en 16 van de KRW.

Alternatieven worden onvoldoende onderzocht of toegepast

De vergunning schrijft alleen onderzoek voor, terwijl uit ervaringen in andere landen blijkt dat nageschakelde technieken zoals verbranding of adsorptie toepasbaar zijn. Het bevoegd gezag had een implementatieplicht kunnen opleggen op basis van BBT (beste beschikbare technieken), maar doet dat niet.

Metingen

Op dit moment is geen zicht op de daadwerkelijke uitstoot van Chemours. Zo blijkt ook uit onderzoek wat wordt uitgevoerd in het kader van de Actieagenda Industrie en Omwonenden.

Randvoorwaarde voor het uitbrengen van een nieuwe vergunning (zo men er toch toe zou besluiten) is dat er volledige zicht is op de dagdagelijkse uitstoot in lucht en water.

Bestuurlijke tekortkomingen

Toezicht en handhaving op Chemours zijn al jarenlang ontoereikend geweest:

- De tijdelijke stillegging of productiebeperking als handhavingsinstrument wordt niet eens overwogen, zelfs in twijfel getrokken, terwijl dit wettelijk en bestuurlijk legitiem is. Ook de recente kamerbrief van de Minister biedt hiervoor weldegelijk openingen.
- De vergunning leidt tot normalisering van lozingen van schadelijke stoffen, wat haaks staat op nationale en Europese doelstellingen om PFAS-emissies volledig uit te faseren.

Wij verzoeken Gedeputeerde Staten daarom:

- De aanvraag tot lozing van 10,2 kg TFA per jaar af te wijzen;
- Te werken naar het gefaseerd stilleggen van de PFAS productielijn in Dordrecht, aansluitend op de brief van de minister d.d. 21 juli 2025
- Chemours te verplichten tot directe reductie van de emissies tot het technisch en economisch haalbare minimum;

In het besluit expliciet rekening te houden met:

- het voorzorgsbeginsel;
- de minimalisatieplicht uit het Bal en het OSPAR-verdrag;
- het recht op leven en een gezonde leefomgeving uit het EVRM;
- de brief van de minister d.d. 21 juli 2025
- Een handhavingsplan te ontwikkelen dat toeziet op adequate meting en naleving van het emissieplafond en op beëindiging van illegale lozingen uit het verleden.

Wanneer deze zienswijze aanleiding geeft tot een verdere toelichting dan zijn wij hiertoe gaarne bereidt.

Met vriendelijke groet,

Alex Ouwehand
Directeur